

eCajtnng

Rit

Kolofon

Generacija 2021-2022
Srednja tehniška in poklicna šola
Trbovlje
Maj 2022

STPŠ Trbovlje
Šustarjeva kolonija 7a
1420 Trbovlje
tel. 03 56 33 450

Mentorja:
Polona Strmec
Matej Notersberg

Grafična podoba:
Tilen Gašparič

Urejanje:
2.c

Lektoriranje:
Polona Strmec

Nagovor Ravnateljice

Drage dijakinje, dragi dijaki!

Neizmerno sem vesela, da se obdobje, ki ga je zaznamovala korona, počasi končuje. Marsikaj nam je bilo odvzeto in čisto vsega verjetno žal ne bo moč nadomestiti. Seveda smo še zelo pazljivi in se držimo nekaterih potrebnih ukrepov. A najvažnejše je, da smo skupaj. Naslednje šolsko leto bo lahko spet takšno, kakršnega smo bili vajeni včasih, a ga tisti, ki ste v nižjih letnikih, sploh še ne poznate. Nekateri stvari so po prekinitvi znova zaživele že sedaj: tekmovanja v živo, ekskurzije, nekateri krožki ...

Kot ravnateljica sem vesela, da vam bomo lahko omogočili vse, kar smo vam lahko včasih.

Še to: na nedavni proslavi ob 60-letnici šole, ki smo jo (tudi zaradi korone) praznovali s precejšnjo zamudo, sem v svojem govoru rekla tudi: »Drage dijakinje in dijaki, vesela sem, da ste natančno takšni, kakršni ste.« In to mislim resno.

Lep pozdrav, vaša ravnateljica Marjetka Bizjak

60 let Srednje tehniške in poklicne šole

28. APRILA 1961 JE LJUDSKI ODBOR TRBOVLJE NA SEJI OBČINSKEGA ZBORA SPREJEL ODLOČBO O USTANOVITVI SREDNJE TEHNIŠKE ŠOLE V TRBOVLJAH.

V letu 2021 je Srednja tehniška in poklicna šola Trbovlje obeležila 60 let obstoja. Osrednja prireditve, ki je v novembru 2021 zaradi slabih epidemioloških razmer odpadla, se je odvila 25. marca 2022 v Delavskem domu Trbovlje. Proslave so se udeležili nekdanji ravnatelji in učitelji, zdajšnji in bivši dijaki ter mnogi zunanji gostje.

Na slovesnosti smo povzeli pomembne mejnike od ustanovitve šole pa do danes, v videokolažu pa je svoj pogled na šolo strnilo tudi precej danes uspešnih, prepoznavnih nekdanjih dijakov STPŠ.

Gospa ravnateljica Marjetka Bizjak je v uvodnem govoru edinstven prispevek vsakega posameznika, ki je kakorkoli povezan z našo šolo, strnila z besedami: "Hvala, da ste natanko takšni, kakršni ste."

O pomenu šole in njene vloge v zasavskem in tudi širšem okolju sta spregovorila podžupanja Občine Trbovlje Maja Krajnik ter državni sekretar, pristojen za izobraževanje in šport v kabinetu predsednika vlade

Marjan Dolinšek. Svoje misli pa sta v kratek zapis strnila tudi dijak Enes Lemezovič in dijakinja Nika Bajda.

Podeljeni sta bili priznanji šole za leto 2021, ki sta ga prejeli učiteljici Marija. Sakelšek in Katja Podbregar.

S plesom so kulturni program oblikovali nekdanji dijaki, danes člani Folkorne skupine Trbovlje, prvič je nastopil v letu 2020 ustanovljen Fantovski pevski zbor STPŠ, moči pa so združili tudi zdajšnji in nekdanji dijaki ter zaigrali in zapeli.

Obisk predsednika države Boruta Pahorja

14. aprila 2022 je našo šolo obiskal predsednik države Borut Pahor. Njegov obisk je bil predviden že v novembru ob 60-letnici šole, vendar je bil zaradi slabe epidemiološke slike prestavljen.

Na šoli se je srečal z dijaki in mentorji ter njihovimi projekti in dosežki. Nato se je predsednik udeležil daljšega pogovora z dijaki zaključnih letnikov.

predsednik RS Borut Pahor in dijak Benjamin Nurikič

dijak Danijel Tomić,
predsednik RS Borut Pahor,
dijak Matic Bernot,
učitelj dr. Uroš Ocepek

Predsednik RS Borut Pahor,
učitelj Karel Petek,
dijaka Aleksander Zupan in Luka Štrus

Predsednik RS Borut Pahor,
učitelj Vasja Markič

ravnateljica Marjetka Bizjak in predsednik RS Borut Pahor

Predsednik RS
Borut Pahor
v pogovoru z dijaki
zaključnih letnikov

DEWESOFT X STPŠ Trbovlje

V januarju smo z dijaki začeli sodelovanje s podjetjem DEWESoft. S strani dr. Jureta Kneza je prišla pobuda, da dijaki s pomočjo podjetja posnamejo promocijski video. Pri snemanju, oblikovanju scenarija in uporabi opreme, so v DEWESoftu nudili vso potrebno pomoč. V okviru uvodnega sestanka so nam tudi razkazali podjetje in podrobno predstavili s čim se ukvarjajo. Z naše strani pa je bila želja, da se predstavijo programi šole v povezavi s podjetjem, ki lahko nudi nadaljnjo karierno pot našim dijakom. Pri projektu je sodelovalo 16 dijakov različnih programov in letnikov (inštalater strojnih inštalacij, oblikovalec kovin, strojni tehnik, elektrotehnik in tehnik računalništva). Za vsakega dijaka je bilo sodelovanje nepozabno. Bilo je tudi lepo videti, kako znanje starejši dijaki prenašajo na mlajše in delijo z njimi izkušnje. Dijaki so spoznali, kaj vse je potrebno storiti, da na koncu nastane izdelek, ki je zanimiv in dobro sprejet pri širšem občinstvu. Dijaki so si glede na program šolanja razdelili pisanje scenarija. Pri oblikovanju zamisli za scenarij so bili povsem svobodni in od dijakov se je pričakovala samo kreativnost. Snemanje je potekalo v šoli, podjetju DEWESoft in v njihovi delavnici v Knezdolu. Tudi zaposleni so nam pomagali pri snemanju kadrov in sodelovali v videih, kot so si zamislili dijaki. Z izdelkom so bili dijaki in zaposleni zadovoljni ter presenečeni, koliko ogledov so dosegli z videi. Menim, da je bila to ena lepa popestritev in dopolnitev programov, ki jih nudi šola. Dijaki so imeli priložnost videti svojo potencialno zaposlitev in tudi, če so želeli, iz prve roke izvedeti, kako svojo bodočo izobrazbo izkoristiti na delovnem mestu.

Bila je super izkušnja, ki je nekaterim odprla tudi nova vrata in prinesla nova poznanstva. Zahvaljujemo se, da smo lahko bili del takšnega projekta in da so nas v podjetju res lepo sprejeli ter da je šola omogočila sodelovanje. Ker so dijaki res uživali pri ustvarjanju, se že veselijo novih projektov, ki jih čakajo.

Eva Sobočan, prof.

ravnateljica Marjetka Bizjak in predsednik RS Borut Pahor

Dijaki naše šole smo se odzvali na povabilo podjetja DEWEsoft, da združimo moči in skupaj predstavimo podjetje in šolo. V mesecu dni smo skupaj ustvarili serijo posnetkov, kjer smo predstavili programe naše šole, osrednji video pa smo namenili predstavitvi podjetja. Sodelovali smo z več zaposlenimi v podjetju, ki so nam pomagali pri izvedbi. Zahvaljujemo se jim, da so nam pustili proste roke ter verjeli v nas.

Skupaj smo pokazali, da lahko medsebojno sodelujemo ter si medsebojno pomagamo- oni nam z izkušnjami in možnostjo učenja, mi njim s končnim izdelkom.

V prihodnje si želimo še več takšnega sodelovanja, saj so pridobljene izkušnje neprecenljive.

Nika Bajda, 4. b

Po svetu

20. februarja se nas je 10 dijakov s profesorjem Urošem Ocepkom odpravilo v Sevillo na usposabljanje. Po dveh letih koronskih ukrepov in šole od doma smo dobili priložnost potovati. Pred potovanjem je bilo kar pestro, saj je bilo veliko zapletov z okužbami in s karanteno, vendar smo se vsi varno odpravili v Španijo.

Potovanje s profesorjem v Španijo

Leteli smo z letališča Jožeta Pučnika. Iz Trbovelj smo se odpravili ob pol štirih zjutraj. Z avtobusom smo potovali dobro uro do letališča, kjer smo čakali na karte. Med vožnjo na letališče še vedno nisem mogel verjeti, da končno grem v Španijo, saj sem se prijavil za projekt leta 2020. Pregled na letališču je bil prava avantura. Večina dijakov je prvič letela in niso vedeli, kako poteka sam postopek. Ko smo končno prešli vse kontrolne točke, smo si oddahnili, vendar ne za dolgo. Kmalu smo se vkrcali na letalo za Frankfurt, ki je bil vmesna postaja. Ko smo pristali v Frankfurt in se izkrcali iz letala, so nas delavci silili v avtobus, da bi se čimprej odpeljali. Tako je avtobus odpeljal z menoj in še enim dijakom. Brez profesorja in ostalih 8 .

Bilo je stresno, vendar me je profesor takoj poklical in nismo več imeli skrbi. Kmalu smo se našli skupaj na terminalu za avtobuse. Tam nas je čakala hitra hoja čez gromozansko frankfurtsko letališče.

Ko smo se vsi varno vkrcali na letalo, smo si lahko oddahnili. Po dobrih treh urah smo prišli v Sevillo, kjer je bilo čez 20 stopinj. Hitro smo prispeli v dijaški dom, v katerem smo stanovali 14 dni. Po sestanku z koordinatorko Beato smo pojedli kosilo.

Po kosilu smo se odpravili na ogled Seville. Ogledali smo si eno najlepših atrakcij, kar sem jih doživel v življenju, in sicer trg Plaza de Espana. Plaza de Espana je bil zgrajen leta 1928.

Usposabljanje v tujini: izdelava računalniške igrice

Naslednji dan smo se odpravili k podjetju, pri katerem smo se usposabljali. Vsak dan smo uporabljali mestni prevoz. Dobili smo kartice in smo bili kot običajni prebivalci Sevilie. Če bi me čez kakšno leto postavili nazaj v Sevillo, bi vedel, kam moram iti. V glavo sem si vpičil, da moram iti na trojko. Zjutraj smo se zbudili okoli 7. ure.

Okoli 7.45 je prišel prof. Ocepek preveriti, ali smo se zbudili. Vsak dan je imel nek drug »štos«. Včasih smo imeli tudi jutranji kviz z vprašanji, kot so: »Kaj je mnevmonik?« Okoli 8. ure smo se odpravili na zajtrk. Imeli smo širok razpon hrane, vendar se nas je večina odločila za mafine. Po zajtrku smo se kmalu odpravili na pot do avtobusne postaje. Španci imajo običaj, da pomahajo pred avtobusom in s tem signalizirajo, da se ustavi.

Ko smo prispeli na usposabljanje, so nas pričakali naši mentorji. Eden od mentorjev je imel tako zakomplicirano ime, da je rekel, naj ga kar kličemo po vzdevku »Spidey«. Imeli smo še dva mentorja - Davida in Juana. Prvi dan smo začeli z predstavitvijo, kjer so pokazali, kaj bomo delali naslednjih 14 dni. Namen usposabljanja je bil, da se naučimo izdelati računalniško igro.

Tečaji španščine

V sklopu projekta smo imeli tudi nekaj ur tečaja španščine. To je bil verjetno najbolj zanimiv del samega usposabljanja. Španščino je učila zelo prijazna profesorica Paqui. Pri španščini je bilo najbolj pestro to, da je večino časa govorila v španščini. Večina dijakov pa je kimala in govorila si si. Pri urah španščine smo imeli tudi zanimive dejavnosti, kot npr. izleti na Plazo de Espana, kjer smo morali Špance spraševati stvari v španščini ter opisati znamenitosti kot izziv za dodatne točke pri kontrolni nalogi za španščino. Da, tudi to smo imeli. Moja ekipa je naletela na turistko iz Argentine. Ime ji je bilo Mikaela. Kljub naši slabi španščini nam je prijazno odgovorila in želela srečo. Tečaje španščine smo zaključili s kontrolno nalogo, kjer sem pridobil neverjetnih 78 %.

Izlet v Rondo in Cordobo

Čez vikend smo imeli planirana dva izleta. V soboto smo šli v Rondo. Ronda je znana po znamenitemu mostu nad klifom, kjer smo se tudi sprehodili. Razgled je bil zelo lep. Mesto je znano po veliki areni za bikoborbe. Ogledali smo si tudi muzej bikoborb. Najbolj sem si zapolnil ogromno bikovo lobanjo, ki je bil razstavljen na steni muzeja.

Naslednji dan smo se odpravili v Cordobo, ki mi je bila osebno še bolj všeč kot Ronda. Mogoče zaradi tega, ker je bilo bistveno boljše vreme. Prva stvar, ki smo si jo ogledali, je bil most iz rimskih časov, na katerem so snemali Game of Thrones. Nato smo se odpravili po ozkih ulicah, po katerih je Cordoba znana, saj so na vsaki stavbi modre posode z rožami. Tam je bil tudi zelo lep kip, ki ponazarja vnuka na lestvi, ki obeša rože namesto svojega dedka.

Vrnitev v Slovenijo

Po dobrih dveh tednih tople Španije smo se morali vrniti nazaj v Slovenijo. Lahko smo bili veseli, da je izlet potekal brez komplikacij. Seveda predvsem po zaslugah prof. Ocepka, ki se je znal dostikrat pošaliti z nami. Leteli smo iz Seville v Frankfurt. Let je trajal dobre 3 ure. V Frankfurtu tokrat nismo imeli komplikacij z avtobusom. Iz Frankfurta pa smo leteli dobro uro in pol v Gradec, kjer smo se vkrcali na avtobus za Trbovlje. Iskreno povedano je bila sama izkušnja potovanja z desetimi vrstniki zelo lepa. Med usposabljanjem smo se naučili izdelave računalniških iger, v skupini smo bili bolj povezani in profesorja smo videli v drugi luči, kot ga vidimo po navadi. Seveda pa ne smem pozabiti na profesorico Evo, ki nas je velikokrat nasmejala z raznimi šalami. Če bi imel danes imel na izbiro iti še enkrat, bi takoj začel pakirati prtljago.

Danijel Tomić, 3. c

Idejatlon HRASTNIK 1860 v žolskem letu 2020

V projektu Idejatlon podjetja Hrastnik 1860 smo sodelovali prvič. V začetku so bila zamišljena tri področja, tako da bi lahko sodelovali vsi tehniški programi, ki jih izobražujemo na naši šoli. Elektrotehnik v projektu naprave za štetje steklenic, tehnik računalništva v projektu AR - VR zajemanja in prenos digitaliziranih znanj in strojni tehnik v projektu dizajn novih steklenic z zgodbo.

Žal nam je stanje korone spremenilo načrte, tako da smo sodelovali od oktobra le v enem projektu dizajn steklenic.

V projekt so bili vključeni dijaki tretjega letnika programa strojni tehnik, ki so po svojih idejah in navodilih izdelali steklenice, zmodelirali elemente in jih prenesli na tehniško dokumentacijo.

Obravnavane teme, usvajanje novih znanj in veščin smo izvedli pri modulu (predmetu) Prostorsko modeliranje in priprava dokumentacije. Sledile so vse faze izdelave od ideje, skice, načrtovanja, 3D modeliranja, vizualizacije do izdelava tehniške dokumentacije.

Kot mentor moram pohvaliti vse dijake, ker so redno pošiljali zastavljene naloge in tudi sproti reševali nastale probleme. Moram omeniti, da je delo na daljavo še toliko bolj otežilo projekt in ga tudi časovno podaljšalo.

Projekte sodelovanja šole in gospodarstva podpiram, kajti tudi sam sem delal v gospodarstvu in vem, kaj pomenijo realni projekti, sploh če so podkrepljeni z učnimi temami. To je prava strategija podjetja in vsak vložek v kader se kasneje obrestuje na vseh področjih. Kot učitelj na določenem strokovnem področju lahko šolske teme predstaviš dijakom na primerih realne industrije. To je oziroma naj bi bilo tudi neke vrste poslanstvo učitelja, ki bi se ga moral zavedati vsak izmed nas. Res pa je, da moraš v takšno delo vnesti veliko truda in časa, ki pa pri učitelju ni ovrednoteno - le po daljši poti prideš do cilja. Zadovoljstvo dijakov je vsekakor večje, pridobijo dodatna znanja in to je največje plačilo učitelju.

Motivacija dijakov je bila tudi obljubljen praktična nagrada za izdelek. Ravno tako je bila podelitev nagrad in ogled proizvodnje zanje vzpodbuda za nadaljnje delo. Kajti s svojim izdelkom niso prejeli le oceno v redovalnico, ampak še mnogo več, kar bodo spoznali kasneje pri njihovem delu, ali v šoli ali na delovnem mestu.

Dijaki:

- Nika Bajda
- Almin Dukič
- Žiga Jan
- Emir Keserovič
- Miran Lavtar
- Marko Mlinarič
- Alen Novak
- Janez Pograjc

• Samuel Stojančič

• Gašper Trdin

• Miha Urbanija

• Anej Vozel

• Anamari Vran

Mentor:

• Marjan Pograjc

Športniki - Kickboxing

Sem Klemen Pograjc in obiskujem 2. letnik STPŠ Trbovlje, smer elektrotehnik. Treniram kickboxing, vendar imam na splošno rad tudi druge športe, saj imam rad tekmovalnost. Kickboxing treniram v klubu Pon-Do-Kwan Izlake. Trenirati sem začel leta 2015, v šport pa me je vpeljal prijatelj, za kar sem mu zelo hvaležen, saj brez njega mogoče sploh ne bi pričel trenirati. S tekmovanji sem pričel leto kasneje in kmalu me je ta šport »potegnil vase«. Treningi so mi postali dnevna rutina, prav tako pa so nujni za uspeh ter samo počutje. Treniram 6-krat tedensko, en dan pa si vzamem za počitek, ki je prav tako nujen. Zaenkrat mi samo usklajevanje šole in treningov ne dela preglavic. Problem lahko nastane le, če sem odsoten za več dni, vendar tudi ob takšni situaciji s pomočjo sošolcev uspešnem nadoknaditi vse zaostanke.

Sama tekmovanja večinoma potekajo v tujini, saj skupno število tekmovalcev ni primerljivo z drugimi športi, kot je recimo nogomet, vendar pa je zato konkurenca močnejša. Tekmovanj se udeležujem ali s klubom ali pa s slovensko kickboxing reprezentanco, ki ogromno pripomore s financiranjem tekmovanj, trening kampov in vsega, kar spada zraven. Še najbolj pa mi z vsemi dejavniki pomaga

Tekmujem v disciplini pointfighting, vendar pa ima šport kickboxinga več drugih disciplin, ki se med seboj razlikujejo. Tekmovanj se kljub obilici treme veselim. Skozi leta tekmovanj pa pridejo tudi rezultati. Nekaj rezultatov iz preteklih let:

- 2. mesto WAKO World Cup Austrian Classics 2019
- 3. mesto WAKO Hungarian World Cup 2021
- 3. mesto WAKO Hungarian World Cup 2019
- 3. mesto Bestfighter WAKO World Cup 2019
- 1. mesto ASVO Junior challenge 2019
- 2x državni prvak 2020 in državni prvak 2021

V aprilu letos pa sem postal državni prvak v point fightingu v kategoriji Mladinci 74 in 69 kg.

V prihodnosti si želim doseči še več pomembnih naslovov in se bom trudil, da bom te tudi dosegel.

Klemen Pograjc, 2.a

Športniki - Kolesarstvo

Sem Leon Klopčič, prihajam iz Trbovelj, sem dijak 2. letnika izobraževalnega programa strojni tehnik in se ukvarjam s cestnim kolesarstvom. S tem športom se ukvarjam že 8 let. Sem zelo trmast, se nikoli ne predam in vedno vztrajam do konca.

Za kolesarjenje sem se odločil, saj sem že kot majhen otrok veliko časa preživel na kolesu. Z očetom sva se, ko sem bil še deček, udeleževala maratonov in na enim izmed njih spoznala trenerja, ki me je kasneje sprejel v klub ter me trenira še danes. Kolesarstvo me je navdužilo, saj je zelo lep šport, ki poteka v naravi. Videl sem že veliko mest in spoznal ogromno novih prijateljev.

Treniram približno 6 ali 7-krat na teden. Treningi večinoma potekajo v Radečah, v Sevnici in v okolici Krškega, saj iz tam izhaja tudi klub. Včasih pa seveda treniram tudi v okolici Zasavja. Spomladi, jeseni in poleti treniramo na kolesu. Pozimi (približno 2-3 mesece) pa imamo »suhe« treninge (tek, hoja v hribe, kolesarjenje na trenažerju). Pozimi se na treninge v Radeče vozim z vlakom, poleti pa se na treninge in domov peljem kar s kolesom. Zato domov pridem kar pozno, včasih tudi po temi, saj sem doma na podeželju. Za učenje mi ne ostane veliko časa, zato se moram dobro organizirati. Rad bi se zahvalil tudi Srednji tehniški in poklicni šoli Trbovlje ter učiteljem, ki me podpirajo, da lažje usklajujem šolo in treninge (da lahko včasih prestavim kakšen test).

Kolesarstvo je šport, ki zahteva veliko truda, vztrajnosti, treninga in discipline, saj ne moreš uspeti z danes na jutri. Pri kolesarstvu je velikokrat tako, da tisti, ki prvi prevozi ciljno črto, je zmagovalec, vendar vedno ni tako. Pri vožnji na čas (kronometru) je zmagovalec tisti, ki ima na cilju najboljši čas. Pri vožnji na točke (kriterij) pa je zmagovalec tisti, ki ima na koncu največ točk. Točke se zbirajo na primer na vsake tri, štiri, pet krogov, odvisno od dolžine kroga. Točke dobijo prvi štirje; prvi dobi pet točk, drugi tri točke, tretji dve točki in četrti eno točko.

Tekmovanja potekajo večinoma po Sloveniji. Udeležujemo se tudi tekem v Italiji, Avstriji in na Hrvaškem. Za letošnje leto je razpisanih približno 25 tekem. Tako da jih je do konca letošnje sezone še kar nekaj.

Letos sem se udeležil že državnega prvenstva na velodromu, kjer sem v disciplini OMNIUM (seštevek 4 tekem) zasedel 5. mesto, na printu 200 m 6. mesto, v ekipni vožnji 4 km 3. mesto in v ekipnem sprintu 4. mesto.

Mednarodna tekma v Italiji v marcu, mi je prinesla med 210 tekmovalci 35 mesto. Na Veliki nagrada Kamnika sem v mesecu aprilu osvojil 8. mesto. V deževnem in mrzlem vremenu pa sem pred kratkim na Ptuju osvojil 10. mesto.

Lansko leto sem dosegel še nekaj lepih rezultatov: 11. mesto na mednarodni tekmi v Italiji, 2. mesto v Šenčurju, 6. mesto v Tišini ... Na koncu sem sezono v skupnem seštevku končal na 8. mestu.

V prostem času zelo rad smučam, poleti pa se po treningu z veseljem usedem na motor in na domačem hribu (Podmeja), ki je zelo priljubljen med motoristi, rad pritisnem na plin. Doma s stricem predelujeva in sestavljava tudi stare Tomose. Živim v hiši na podeželju, tako da nam dela okrog hiše nikoli ne zmanjka. Poleti pomagam tudi pri spravljanju sena.

Včasih je bil moj vzornik Peter Sagan. Sedaj nimam nekega vzornika, saj so vrh kolesarskega sveta zavzeli Slovenci in navijam prav za vsakega izmed njih.

Vesel sem, da mi družina nudi ogromno podporo, tako finančno kot mentalno. Brez te podpore ne bi bilo mogoče priti tako daleč. Lahko se samo zahvalim za ves trud in podporo, ki mi jo nudi.

Upam, da bo moja prihodnost svetla, saj sem v kolesarstvo vložil ogromno truda in dela, bilo je tudi veliko odrekanja.

Leon Klopčič, 2. b

Športniki - Atletika

Uf, težko se opišem, morda običajen fant iz Trbovelj. Že od malega sem v športu, začel sem s smučanjem, kjer sem se imel predvsem fajn, hiter pa nisem bil prav posebno, menda sem imel premalo kilogramov, vmes sem se učil iger z žogo, tenis, plavanje, smučarski skoki, igral sem v filmu Košarkar naj bo ...

Za našo družino je gibanje zelo pomembno. Tako sem se konec devetega razreda vpisal k atletiki. Ravno v tistem času se je AK Rudarju pridružila Tekaška šola Živko in začel sem teč. Hitro sem se navadil na treninge, vseh mi je bila družba in trener Robert Živko, postala sva prijatelja. Po dveh mesecih treningov sem zmagal na regijskem šolskem teku na 1000 m. Trener je prepoznal talent in me spravil na treninge v Celje.

Potem pa sem si v prvem letniku januarja 2019 zlomil nogo, bil dvakrat operiran in tisto leto nisem treniral. Resno sem se ponovno lotil treningov aprila 2020, sledila so tekmovanja. Bil sem zelo uspešen, osvojil sem tri bronaste medalje na državnih tekmovanjih in bil skupno tretji v državi v teku na 800 m. Tako je tek na 800 m postal moja glavna disciplina.

V letu 2021 sem formo še stopnjeval in postal :

- U20 dvoranski in trikratni državni prvak v teku na 800 m,
- U23 državni prvak in članski pokalni podprvak na 800 m,
- zmagal sem na vseh članskih tekmovanjih v teku na 800 m v atletski ligi Telekom Slovenije,
- v AZ Slovenije sem si pridobil vstopnico za tekmovanje na Evropskem prvenstvu v Tallinu (Estonija).
- zadnji osebni rekord v teku na 800 m sem dosegel na Hanžekovičevem memorialu v Zagrebu, kjer sem bil tretji s časom 1.51,74 min, v pojasnilo - norma za nastop na svetovnem prvenstvu znaša 1.51,00 min.

Letošnji cilj je, da dosežem normo in grem na svetovno prvenstvo v Kolumbijo.

Pri športu me seveda podpira cela družina, sploh ati, ki me je vozil na treninge in me spremlja na tekmovanjih.

Treniram vsak dan, tudi dvakrat. Pri usklajevanju šolskih obveznosti mi pomagajo profesorji, še posebno razrednik Matjaž Macerl in mami.

Atletika je postala moj način življenja, prostega časa nimam.

Žiga Jan, 4. b

Športniki - Veslanje

Kajak na divjih vodah je adrenalinski šport, prilagajanje vodi in oviram na progi. Brati moraš vodo in iz nje potegniti največ, kar se da, da ti pomaga, da si še hitrejši. Kajak ni za vsakogar. Veliko je tistih, ki jim ni všeč in jih je strah. Če pa imate radi vodo in športe v naravi, obstaja nevarnost, da se boste zaljubili v čarobnost tekočih in divjih voda. Tako kot sem se zaljubil jaz.

V Brodarsko Društvo Steklarna Hrastnik sem se vključil pri šestih letih. Še prej pa sem se na željo staršev moral naučiti dobro plavati in sem tako kot brat in sestra plaval pri plavalnem klubu Trbovlje. Vtepli so mi v glavo, da moram najprej poskrbeti za svojo varnost.

Sedaj sem že v kategoriji mladincev in treniram vsak dan, tudi ob sobotah in nedeljah, če niso na sporedu kakšne tekme. Če je možno, sem v Savi tudi pozimi. Treniram večinoma v domači Savi, v Tacnu in Solkanu. V vodi se izvajajo šprinti, intervalni treningi, da pridobivam kondicijo in hitrost. Treniram tudi v fitnesu, tečem in gojim še kak drug šport.

Lansko leto je bilo kljub Covidu-19 kar uspešno. Moj vzornik Peter Kauzer ml. je bil doma in mi je s svojimi nasveti veliko pomagal. Sicer pa me trenira njegov oče Peter Kauzer st.

V lanske sezoni sem se udeleževal tekem v Sloveniji in v tujini pod okriljem ECA junior cup .

Želja in ciljev imam kar nekaj. Do njih se bom prebil le s trdim delom in disciplino.

A v vseh športih je na stopničkah prostora le za tri.

Moji dosežki:

2020:

- 2 .mesto na državnem prvenstvu v sprintu na divjih vodah
- 2. mesto na državnem prvenstvu v spustu na divjih vodah
- bil na stopničkah 3xK1 v spustu za mlajše kategorije
- 3xK1, 4. mesto na slalomu na divjih vodah za člane
- od športne zveze Hrastnik prejel priznanje za športne dosežke

2021:

- v skupnem seštevku ECA (European canoe association junior salom cup)
12. mesto
(Valstagna, Solkan, Roudnice, Flattach)
- 7. mesto na državnem prvenstvu v slalomu na divjih vodah za mladince
- 3xK1, 3 mesto na slalomu na divjih vodah za člane
- od športne zveze Hrastnik prejel priznanje za športne dosežke
- s Petrom Kauzerjem in Galom Železnikom smo prejeli priznanje za ekipo leta Občine Hrastnik

Tin Kos, 1. a

Kultura

Moja izkušnja sodelovanja v oddaji Slovenija ima talent

Sodelovanje v oddaji Slovenija ima talent je bila zanimiva dogodivščina. Od priprav na avdicijo do nastopa na finalnem odru sem užival in dobil dodatno potrditev, da je to nekaj, kar bi rad še počel v življenju. Vesel sem, da sem sprejel odločitev sodelovanja v oddaji in se predstavil Sloveniji. To mi je prineslo več prepoznavnosti in je dobra osnova za nadaljnjo glasbeno udejstvovanje. Spoznal sem nove ljudi, pridobil nova poznanstva in prijatelje, od blizu videl kako potekajo priprave, organizacija in zakulisje oddaje, predvsem pa ugotovil, koliko dela in priprav je potrebnega za 3

minute nastopa na televiziji. S pripravami, nastopi, odgovarjanjem in na novinarska vprašanja sem se zagotovo bolj utrdil v obvladovanju stresnih situacij in časovnih pritiskov, pridobil sem na samozavesti in imel kar nekaj priložnosti, da sem izboljšal organizacijo svojega dela in uskladi vse obveznosti. Tudi šolske. Veliko je bilo tudi vznemirljivih trenutkov, ki pa so celotno potovanje še bolj začinili in izkušnjo naredili nepozabno. Med njih zagotovo spada odgovarjanje na novinarska vprašanja. Priznam, da mi je bil to najtežji del, saj ni enostavno se predstaviti na kratko, hkrati pa biti še zanimiv in zabaven. Zelo sem hvaležen za vse lepe odzive ljudi in podporo. To mi daje dodaten pogum in zagnanost za nadaljnjo glasbeno pot. Še naprej bom sledil svojemu življenjskemu motu: Verjemi v sanje in delaj zanje.

Kultura Josip Jurčič (1844 - 1881)

Leto 2021 je bilo ob 140-letnici njegove smrti proglašeno za Jurčičevo leto.

Josip Jurčič je bil rojen 4. marca 1844 na Muljavi pri Krki. Oče Marko je bil stiški kočijaž, ki se je na Muljavo priženil in imel tam nekaj let tudi branjarijo in žganjarno. Želji po odkrivanju sveta in življenja v domači

Osnovno šolo je obiskoval na Krki. Prvo leto se ni naučil niti brati, zato je obupal in ostal vse leto doma. Brati ga je potem naučila starejša sestra Marija, na Krko pa se je vrnil po enoletnem premoru in končal osnovno šolo z zelo lepim uspehom. Leta 1855 je oče odpeljal enajstletnega sina v Ljubljano k teti; najprej je obiskoval dve leti normalko, nato pa osemletno gimnazijo in bival od tretjega do končanega sedmega razreda v škofijskem zavodu Alojzijevišču, kamor so ga kot brezplačnega gojenca sprejeli po priporočilu domačega župnika in kot odličnega učenca. Po maturi jeseni leta 1865 je Josip Jurčič odšel študirat na Dunaj. Vpisal se je na filozofsko fakulteto, kjer je tri semestre poslušal predavanja iz slavistike in klasičnih jezikov, vendar je zaradi težkih gmotnih razmer leta 1867 študij opustil. Ker je leta 1870 po pokojni teti podedoval nekaj denarja, se je vrnil na Dunaj, da bi nadaljeval študij. Študija ni dokončal.

Ob koncu gimnazije so sošolci Fran Celestin, Franjo Marn in Josip Jurčič izdali almanah Slovenska vila. Po dedovem pripovedovanju je Josip Jurčič kot šestošolec napisal Spomine na deda (1863) s podnaslovom Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. Kot sedmošolec je zasnoval zgodovinsko povest iz 15. stoletja Jurij Kozjak, slovenski janičar. Leta 1866 je napisal prvi slovenski roman Deseti brat, povesti Kloštrski žolnir in Hči mestnega sodnika, krajšo povest Golida ter povest Grad Rojinje.

Po opustitvi študija je pomagal Stritarju pri urejanju Ljubljanskega zvona in pošiljal prispevke v Slovenski narod. Proti koncu leta se je odpravil na Hrvaško v Sisek, kjer je prvo polovico leta 1871 urejal jugoslovanski časopis Südslavische Zeitung. Nato je prevzel glavno uredništvo Slovenskega naroda in ga urejal tako rekoč do smrti. Oktobra se je z listom preselil v Ljubljano. Zakopal se je v časnikarsko delo in za leposlovje mu je ostajalo zmeraj manj časa, zato je takrat napisal precej kratke pripovedne proze. Ob Levstiku, ki ga je spoznal leta 1865 in postal njegov tesen prijatelj, je postal ena vodilnih osebnosti v slovenskem političnem in kulturnem prostoru.

3. maja 1881 je umrl za tuberkulozo, star komaj sedemintrideset let.

Josip Jurčič: Kozlovska sodba v Višnji Gori (odlomek), Spomini na deda

Toda ni bilo treba jarih kokoši, kajti v tistem hipu pride sloveč berač in vedež višnjegorski Flerè Krivostegno. Ta je mnogo sveta obhodil, imel od Boga po višnjanski veri poseben dar modrosti ter je znal coprati, da so zdravi oboleli, bolni umirali.

"Flerè Krivostegno naj sodi za vso Višnjo goro," zmislil se neka ženska, in naenkrat je Flerè sedel na Zaropotajevem stolu, svojo berglo ob sebi vzdignil in jel pozvedovati, kaj je in kako je. Obe stranki sta ga bili veseli, ker tako je hitro zopet edinost in zloščina prišla v ljubo višnjansko mesto; celo Lukež Drnulja se je obvesélil, ker je z drugimi meščani vred veliko stavil na pravičnost in posebne božje darove Krivostegnove.

Dolgo naslanja vedež Flerè kosmato brado na berglo in misli. "Višnjanje, tukaj je težko soditi," pravi Flerè Krivostegno. "Zakaj greh je storjen in ni storjen. Ko bi bil kozel zelje požrl, topli bi ga bili s palicami, da bi bil čutil. In Andraž Slamorezec bi zelja ne bil imel. Zdaj pa kozel ni zelja pojedel. Slamorezcu ni nič škode. Greh poželjivosti pa ima vendar kozel nad seboj, zato je kazni vreden. Húm, húm, to je težko soditi."

In zopet nasloni kosmato brado in misli.

In glejte! Proti poldnevu je bilo, kar vstane vedež Krivostegno, počasi tri prste na čelo dene in pogleda svetlo in veselo po višnjanski drhali.

"Božji duh ga je razsvetlil, poslušajmo!" šepetajo stari in mladi.

Krivostegno pak govori in razsodi takole:

"Ker se kozel ni z zeljem mastil, pa bi se rad mastil, ker je čez plot gledal, pa ni mogel čez plot, zato naj bo po svoji senci tepen z devetimi udarci. Njegov gospodar Drnulja pak naj bo ta tepež gledal z zavezanimi očmi, ker je kozla slabo privezal. In zato, ker mu je ušel, zato bomo pol ure s palico zamahovali nad njim."

"To je višnjanski Salomon!" vpije krdelo.

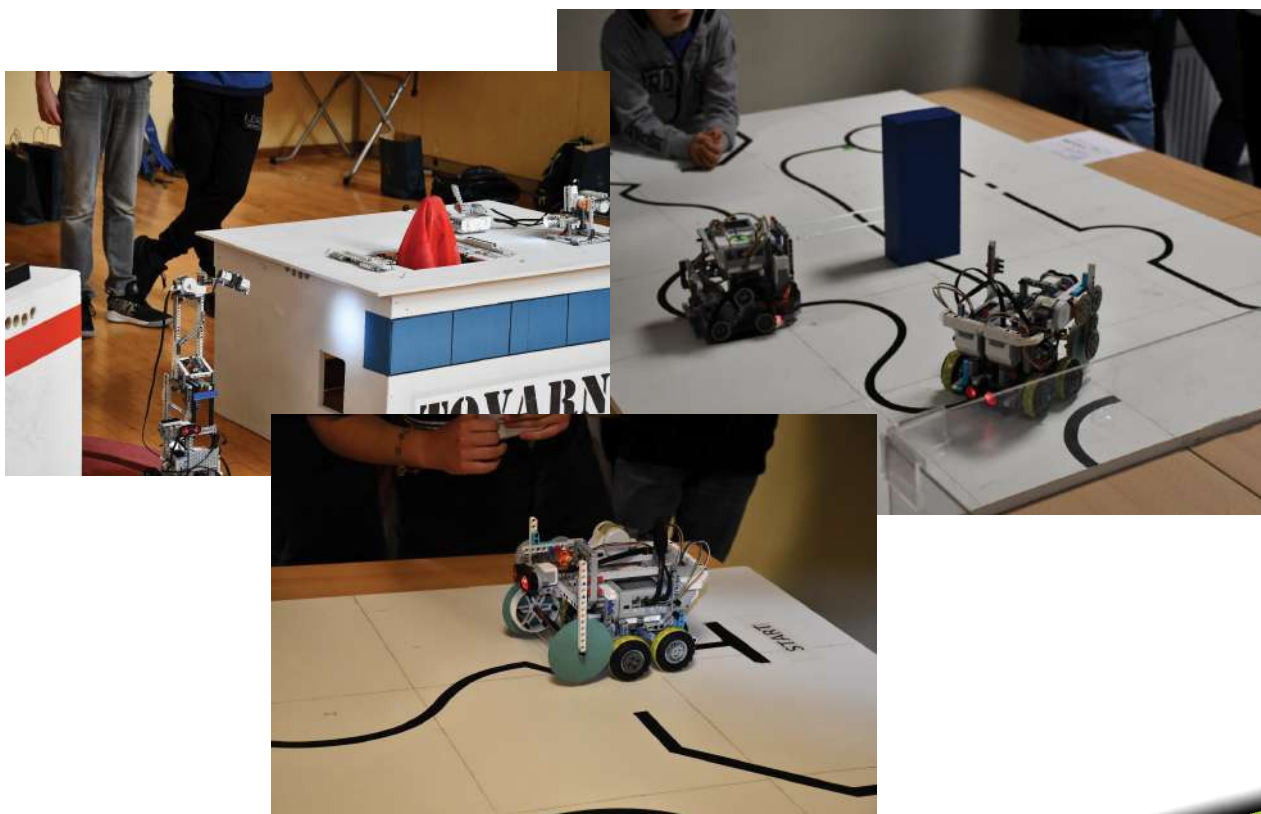
Trikrat je še sonce nad Višnjo goro stalo, in ko je včetrlič prišlo, gnali so kozla Lisca in Lukeža Drnuljo iz mesta ven na hrib Peščénjak in tam, kjer so na hribcu stale slavne višnjanske vislice, tam je bil kozel Lisec vpričo višnjanske množice po senci tepen in Drnulja je to tepenje z zavezanimi očmi gledal in s palicami so nad njim zamahovali.

Polona Strmec, prof.

Regijsko tekmovanje iz robotike za OŠ

V četrtek, 21. 4. 2022, je na naši šoli že enajstič potekalo regijsko tekmovanje iz robotike za OŠ. Tekmovanje smo organizirali po dveh letih premora zaradi razmer, povezanih s pandemijo. Končno so po hodnikih šole odmevali glasovi in smeh osnovnošolcev, ki so se z veseljem udeležili tekmovanja, ki je izborno tekmovanje za nastop na državnem tekmovanju LEGOBoom na Fakulteti za elektrotehniko v Mariboru. Zaradi razmer je tekmovanje v konkurenci potekalo le v eni disciplini, in sicer Robocup junior reševalec črta. Ker so se učenci zasavskih osnovnih šol pripravljali tudi v drugih disciplinah, smo za njih organizirali tekmovanja v disciplinah robosled in robotski ples. Tekmovanja se je udeležilo 43 učencev v dvanajstih ekipah.

Organizator tekmovanja: Samo Kirn

Tekmovanje - Piko 2021

Na šoli se je 22. septembra 2021 odvijalo šolsko tekmovanje projekcij in kotiranja. Na tekmovanje je bilo prijavljenih 37 dijakov in dijakinj. Prva dva pa sta si prislužila, da svoje znanje izkažeta še na državnem tekmovanju. To čast sta si prislužila dijaka 3. letnika izobraževalnega programa strojni tehnik Benjamin Nurikić in Urban Kovačič, a se slednji zaradi pozitivnega testa na COVID-19, tekmovanja žal ni mogel udeležiti. Državnega tekmovanja projekcij in kotiranja, ali krajše PIKO, se je udeležilo 45 najboljših dijakov in dijakinj iz celotne Slovenije. Konkurenca je bila zelo močna, saj je priznanje prejelo kar 29 udeležencev. Srebrno priznanje si je prislužilo 17 dijakov, zlatega pa nekaj manj, in sicer 12. To je dober pokazatelj, da se za prihod-

Potek dogajanja:

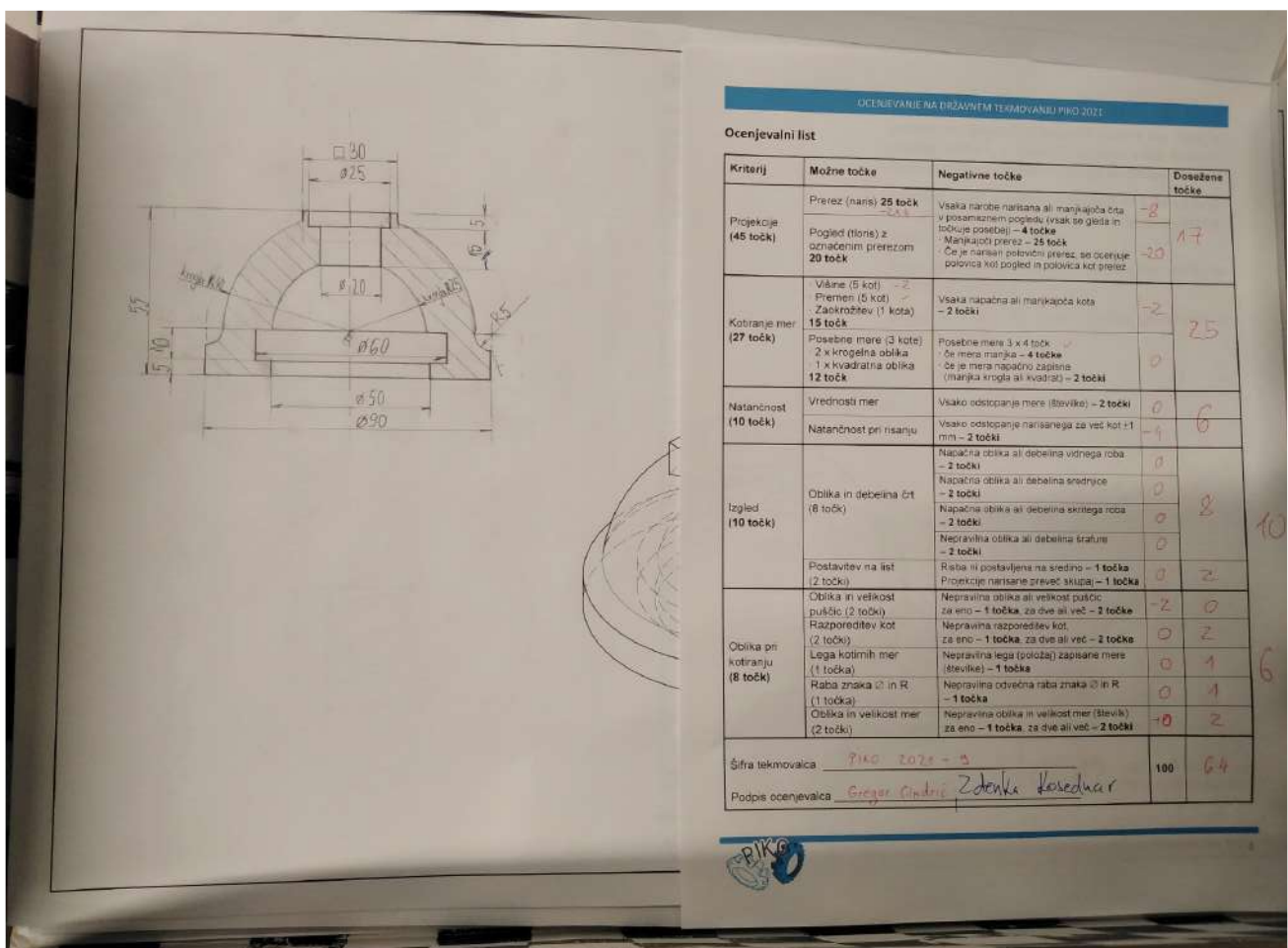
Najprej smo bili sprejeti s strani ŠC Slovenske Konjice, dali so nam tudi darilo za dobrodošlico. Potem je sledil program, katerega so pripravili dijaki Slovenske Konjice. Prisluhnili smo tudi mešanemu pevskemu zboru, ki nam je zapel nekaj pesmi. Nagovorila sta nas župan občine Slovenske Konjice, ravnateljica šolskega centra, predstavnik iz Unior d.d. in predsednica državne tekmovalne komisije. Po koncu te uverture je bil čas, da pokažemo svoje znanje. Ob 11. uri smo prejeli tekmovalne pole in tekmovanje se je začelo. Tekmovalci smo imeli na voljo 60 minut, da se čim bolje izkažemo. Ko smo zaključili z glavnim delom, smo si odšli ogledati bližnjo

Ogled je bil zelo zanimiv, saj smo videli, kako nastajajo izdelki, ki jih vsakodnevno uporabljamo, ne da bi se tega sploh zavedali. Sledilo je le še zaključno dejanje, podelitev nagrad najboljšim. Sam sem se uvrstil na 9. mesto in prejel zlato priznanje. Uspeha sem se zelo razveselil. Upam, da naslednje šolsko leto zopet dobim priložnost sodelovati na tem dogodku.

predsednica šolske komisije Marija
Sakelšek, Benjamin Nurikić, mentor
Marjan Pograjc

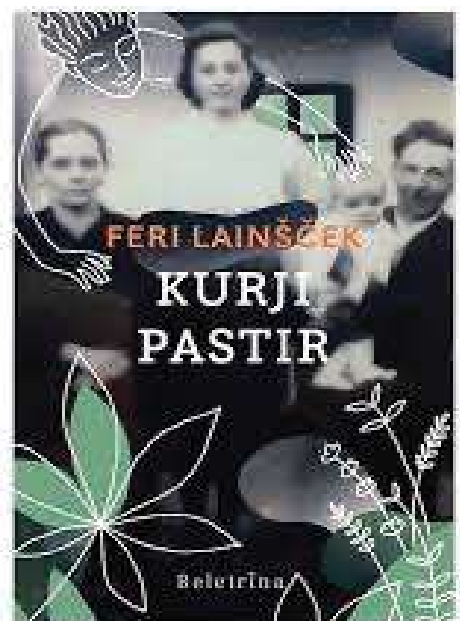

Tekmovanje dijakov s področja slovenščine za Cankarjevo priznanje 2021/2022

Na šolskem tekmovanju za 3. in 4. letnik so dijaki pokazali poznavanje in razumevanje drame Pod Prešernovo glavo avtorice Alenke Goljevšček, dijaki 1. in 2. letnika pa romana Ferija Lainščka Kurji pastir.

Krovna tema tekmovanja je bila Vedre bližine med nami. Tekmovalci/-ke so pisali spis na književno temo.

Na šolskem tekmovanju sta bila uspešna Roj Klopčič (2.c) in Nika Bajda (4.b). in sta se uvrstila na regijsko tekmovanje. Oba sta dosegla bronasto priznanje. Njuna mentorica je bila profesorica Danila Jan.

Angleščina Goodbye High School!

Welcome to the English pages!

Here we are again – the English pages return! We have some poems for you (seniors saying goodbye to high school), some haikus and two short essays on the topics of getting a job these days and the troubles of being a teenager.

We wish our seniors luck in their final exams (poklicna matura) and to the rest of you - a successful completion of the school year.

Goodbye, High school!

High school is over
we're finally free.
We're going to university
to get a degree.

School was interesting
in a good way,
a lifetime experience,
I need to say.

I had a good time here,
so I would recommend it
to anyone I see.

Now I want to say goodbye
Thank you for it all.

Miran and Samuel, 4.b

Goodbye, High School
it is the last time we see
thank you for everything
not just for the things you did for
me.

Thank you for all the
tears and bad days.
Thank you for the memories
and everything else.

This is our goodbye.
We meet for the last time
but the memories certainly
won't be wasted in time.

Nika and Emir, 4.b

Being a teenager can be challenging but also fun

I think being a teenager is very interesting. It's probably the most pivotal point in your life in terms of self-discovery. When you're a teenager you start to form your own identity and sense of self. And that can be very challenging, especially if your identity doesn't fit with the norms of society (sexual orientation, gender,...).

But being a teenager is also fun. Apart from school, you don't really have any major responsibilities, so you have more free time to hang out with your friends and go places.

There are some disadvantages but the advantages of being a teenager certainly outweigh the disadvantages.

Getting a job is not easy

I believe getting a job has gotten progressively harder as time has gone on. Whereas let's say thirty years ago you only needed a high school degree, time to be able to work and enough motivation to do your job well. However, today it is almost required to have a college degree and years of experience. That is very tough to do if you've never worked before and you have just started looking for a job.

There's also a factor that a lot of low level factory jobs have been overtaken by robots and automation, which also limits job opportunities and getting experience.

However, getting a job is not impossible. You can go to an employment center and see what jobs are available. They're most likely to be minimum wage but at least you can get work and experience.

To sum up, I think that getting a job today is way harder than in the past but not impossible.

Simona Izgoršek and Tanja Kolar

60 haikujev za 60 let

Pri pouku angleščine smo se preizkusili v pisanju poezije. Naši dijaki so se izkazali za zelo kreativne, domišljiji so pustili prosto pot in nastalo je veliko zanimivih haikujev. Spodaj si jih lahko nekaj preberete.

I like to go to school,
my schoolbag is never full
and my English teacher is very cool.
Luka H., David S, Tadej B. 1. B

Your mum can not swim.
Me and her are the dream team.
We swim in her dream.
Zinedin, Gašper, Urban 3. b

His eyes were bloody red,
the break up in his head,
lonely on his bed.
Klemen Blatnik Maurovič, 4. A

PC glowing bright,
through this long, sad night.
Oh, how she was right.
Klemen Blatnik Maurovič, 4. a

The red trees of Japan
grew on the blood of fallen Samurai.
Each tree represents one soul.
Jaka Arnež 1. b

When the war starts
it is the rich people who wage war
and the poor who fight it.
Jaka Arnež, 1. b

The sky is bright.
The world is full of darkness,
but you are my star.
Matic Slapar, 3. a

In the ocean blue
the fish swim, but the sky . . .
Is where the birds rule.
Matic Slapar, 3. a

Sleeping until noon.
Dance happily in the wind.
No homework this week.
Jure, Patrik, Vid, Rok 3. B

Moj Zlatko

Kot veste, se “profesionalno” ukvarjam s kolesarstvom, ampak to ne pomeni, da nimam drugih hobijev. Zelo rad smučam, poleti pa se po treningu z veseljem usedem na motor in na domačem hribu (Podmeja), ki je zelo priljubljen med motoristi, in pokažem, kdo je glavni.

Poleti veliko časa preživim na motorju. Z njim se vozim tudi v šolo.

Ko smo lansko leto pouk opravljali na daljavo, sva se s stricem odločila, da bova predelala in obnovila star motor znamke Tomos. Tomos je bil v zelo slabem stanju, zato je bilo potrebno v prenovu vložiti veliko dela. Vsak dan sva se odpravila v delavnico in tam včasih preživela tudi več kot osem ur. Stric mi je dovolil, da lahko izberem barvo motorja. Izbral sem zlato, saj takšne barve Tomosa še nimava. Delo zahteva veliko potrpežljivosti, saj da star motor, porabiš veliko časa. Včasih je težko, ko nimaš vseh originalnih komponent, vemo pa, da Tomosov ne delajo več in da jih ne moreš več kupiti. Moraš se znajti in prositi prijatelje, da ti kakšen del odstopijo. Ko sva do konca sestavila motor, sem imel to “čast”, da sem ga lahko prvi pognal v tek. Tomos je »vžgal v prvo«. Moram reči, da se to zelo rekokdaj zgodi, zato sem bil zelo vesel. Kasneje sem ga tudi kot prvi zapeljal na cesto in občutki so bili nepopisni.

Leon Klopčič, 2. b

Seveda kasneje sledijo še določene nastavitve, ko vidiš, kako se motor obnaša na cesti. Tako sva v najino zbirko dodala že deseti Tomos, ampak ta je zame nekaj posebnega. Res je, da sem pomagal že pri drugih motorjih, ampak pri tem sem bil ves čas zraven in vložil ogromno dela in truda kot še pri nobenem drugem. Poimenovala sva ga ZLATKO. Z njim je bilo opravljenih kar nekaj kilometrov in deluje odlično. Pri malo starejši generaciji ljubiteljev motorjev vzbuja nostalgijo, zato me velikokrat povabijo v svojo družbo, ker si ga želijo ogledati od blizu. Komentarji so zelo pozitivni, ker je izgled kot v originalu iz leta 1981. Namenil sem mu nekaj predelav zaradi boljšega zvoka in bolj atraktivnega videza: vgradil sem kromiran rezervoar goriva, prednji blatnik in izpuh.

Vrednost takšnega projekta znaša več kot dva tisoč evrov (ure mojega dela niso vštete).

Moram reči, da sem se pri delu naučil veliko novega in zelo užival, včasih seveda tudi malo preklinjal, ampak na koncu je bilo vredno.

Zlatko

Najpomembnejša postranska stvar

Najbrž lahko že iz naslova sklepamo, da bo beseda tekla o nogometu. Različico nogometa naj bi prvič omenjali na prostorih današnje Kitajske, in sicer že okoli 2000 let pred našim štetjem. V nadaljevanju ne bom pisal o pravilih in načinu igranja, saj sta to zelo obsežna pojma, ampak bo beseda tekla o tem, kako nogomet pozitivno vpliva na njegove navdušence. Da si je nogomet prilastil naziva najpomembnejša postranska stvar pa mislim, da se odgovor skriva v preprostosti tega športa, saj sta nam za igro s prijatelji potrebna le ulica in žoga. Mislim, da je nogomet ena redkih stvari, ki za Če pa se odmaknemo od denarja, ima nogomet vsekakor tudi vpliv na življenje velikega dela populacije. Njegova povezovalna note združuje velike množice ljudi, ki se zbirajo, da bi podprli svoje nogometne ljubljence. Če se poglobimo v pojem nogomet in opustimo pogosto misel, da je nogomet igra, kjer se skupini ljudi podita za žogo, lahko pridemo do sklepa, da nogomet, tako kot drugi športi svoje navdušence uči. Z citatom nogomet uči, Ker sem bil kapetan moštva sem se naučil voditi večjo skupino ljudi; naučiš se ohranjati mirnost in strpnost, iznajdljivost in odločanje v trenutku ter mnogo več. Menim, da so vse našteje stvari pomembne v življenju in če se jih naučiš skozi igro je še toliko bolje. Poleg vsega tega si lahko nabereš veliko poznanstev in vidiš kraje, ki jih morda sam nikoli ne bi. Zato naj za konec povabim, da se v čim večji meri vključujemo v šport, ne glede na to ali je ekipni ali samostojni, saj s športom postajamo

Benjamin Nurikić, 3.b

Doc. dr. Uroš Ocepek

To je naš učitelj. Učitelj računalništva, na katerega smo zelo ponosni. In ga imamo radi. Tako sodelavci kot dijaki. Dijaki so mu nadeli ime dr. Uki. S ponosom ga nosi in kljub doktoratu in drugim ponudbam ostaja na naši srednji šoli, ker verjame, da lahko mladim prav tu največ da.

V Uvodu njegovega bloga se Uroš opiše takole:

Učitelj strokovnih modulov s področja računalništva na Srednji tehniški in poklicni šoli Trbovlje. Raziskovalec na področju umetne inteligence, sodobnih spletnih učnih okolij in prepoznavanja osebnostnih vzorcev. Programer spletnih aplikacij. Ljubiteljski grafični oblikovalec in rodoslovec. Navdušenec nad zgodovinskimi in (znanstveno) fantazijskimi knjigami, filmi in tv-serijami. Torej ...

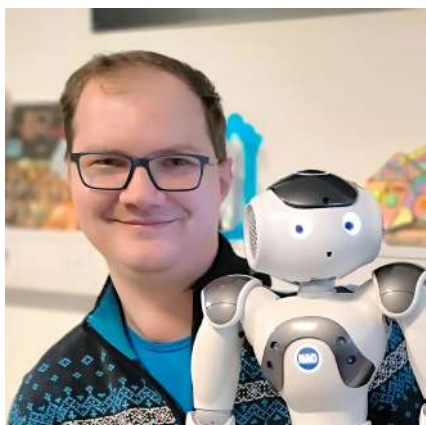

... pretvarjam bite v uporabne stvari.

Po osnovni izobrazbi sem profesor matematike in računalništva (Pedagoška fakulteta, UL). Doktorsko disertacijo (Fakulteta za računalništvo in informatiko, UL) pa sem zagovarjal s področja priporočilnih sistemov (reševanje problema hladnega zagona), ki se lahko uporabijo tudi v procesu

Trenutno sem tudi predsednik Državne izpitne komisije za računalništvo na poklicni maturi in član skupine RINOS (pod okriljem MIZŠ) – strokovne delovne skupine za analizo prisotnosti vsebin računalništva in informatike v programih osnovnih in srednjih šol.

Doc. dr. Ocepka so v aprilu izbrali za predstavnika Slovenije na tekmovanju Global Teacher Prize, na katerem izbirajo učitelje, ki najbolj premikajo meje in delajo družbo boljšo. Prestižno tekmovanje z Unescom organizira fundacija Varkey, najboljši učitelj pa prejme milijon dolarjev.

Doc. dr. Uroš Ocepka je novodobni profesor, ki deluje na Srednji tehniški in poklicni šoli Trbovlje. To pomeni, da dijakom in dijakinjam prisluhne ter jih ima za enakovredne in razmišljujoče posameznike, ki imajo svoja mnenja, misli in stališča ter so mu marsikdaj v navdih. Pravi, da je doba, ko je bil molk v razredu zlata vreden, mimo. Zdaj so dobrodošle debate, pobude, ideje, argumentacije in vprašanja učencev.

"Biti drugačen ni tako slabo, kot je bilo nekoč. Včasih je bilo boljše biti tiho in kimati. Danes pa dijaki sprašujejo, želijo se pogovarjati ali pa preprosto zaupati svoje skrivnosti, prigode in nezgode," pravi.

Tudi sam je še vedno radoveden, mladosten in poln zagona. Morda je ravno to razlog, zakaj se je tako zelo uspel približati svojim dijakom. Profesor Uroš svoje učence spodbuja k sodelovanju in jih vseskozi izziva na različne načine, da bi dosegli in presegli svoje potenciale ter razvijali talente. Pri tem uporablja različne strategije, ki med mladimi vzbujajo zanimanje in povečujejo njihovo zadovoljstvo med izobraževanjem in črpanjem.

V razmislek

Vsi trenutki sestavijo sekundo, minuto, uro, dan, tedne, mesece, desetletja, tisočletja, da, tudi milijone in milijarde. Nekoč, pred 4,6 milijardami let, je nastala nova zvezda, ki smo jo poimenovali Sonce. Nastali so planeti z lunami. Tudi Zemlja. Nastale so prve celice in prva bitja. Razvoj vrst. Od preproste enocelične evglene pa do današnjega razvitega človeka.

Ljudje smo zanimiva bitja. Naš razvoj, obstoj še vedno nima prave znanstvene podlage. Verski pogled zagovarja od Boga ustvarjenega prvega človeka, drugi se nagiba k teoriji evolucije. In prvi človečnjaki, iz katerih se je postopno razvil današnji Homo sapiens sapiens, so stari približno 200 000 let.

A vemo, da so bili trenutki, ki so nas zaznamovali. Zaradi njih danes smo. Ali pa nekaterih ni. Že prazgodovinski človek je znal uporabiti kamen ali les, s katerim si je pridobil hrano ali pa ohranil svoj rod. Imel je orodje in orožje. Kasneje je znal uporabiti kovino. Stare civilizacije Egipta, Mezopotamije, Indije in Kitajske so prinesle pridobitve v poljedelstvu, kmetijstvu, pisavi, matematiki, astronomiji, pravu, gradbeništvu, umetnosti in veri. In prav vsi so uporabili orožje za doseg dveh najpomembnejših ciljev: oblast in ozemlje. Tako so nastajale nove dežele in nove meje. Vse do danes.

Pa vendar ideje o samostojnosti in suverenosti vsake države, naroda, prebivalcev niso vedno samoumevne. Slovenci smo si svojo državo priborili s plebiscitom leta 1990 in razglasitvijo samostojne Republike Slovenije leta 1991. Imamo svoje državne simbole, svoje praznike in običaje, imamo zgodovino in imamo sedanjost, imamo vizijo o prihodnosti. Zagotovljena nam je pravica do šolanja in svoboda govora. Dana nam je pravica o izbiri veroizpovedi ali o političnem prepričanju. Pa o izbiri spolne usmerjenosti in enakopravnosti med spoloma. Pravica do svobode. Imamo vse tisto, kar si človek zasluži in potrebuje.

A nekje drugje se ljudje vsakodnevno borijo za vse te vrednote, ki so nam samoumevne. Danes še vedno vojne ali spopadi potekajo v Afganistanu, Kongu, Iraku, Jemnu, Nigeriji, Somaliji, Južnem Sudanu, Siriji in Srednjeafriški republiki. In na teh območjih živi približno 415 milijonov otrok. Otrok, ki jim otroštvo predstavlja strelivo, pomanjkanje ali celo neposredno vojskovanje. Tu so tudi otroci, ki jih prisilijo v samomorilske napade, v prenašanje eksploziv, so žrtve posilstva, prisilnih porok in vseh drugih zlorab. Trpljenje je položeno v njihovo zibelko. Tam ni sreče, ni igrač, ni pravic, ni ljubezni.

Zato ne razumem situacije na vzhodu Evrope. Kot bi ne poznali vsega, kar prinaša vojna, njenih posledic. Dve slovanski državi sta v vojni. Ena napada, druga se brani. Ena želi ohraniti svoje ozemlje in suverenost, kar je njena povsem legitimna pravica, druga bi rada še povečala svojo, že tako največjo državo na svetu. Težko je razumeti, kako se lahko 70-letni bivši agent ruske KGB oz. sovjetske varnostno-obveščevalne službe po več kot 20-letnem predsedovanju Ruski federaciji odloči, da 24. februarja 2022 napade sosednjo državo. Kako mu vest dopušča, da v boj pošilja mlade, večinoma še najstniške vojake, ki niti ne vedo, zakaj se borijo? Kako lahko žrtve pokaže kot vojne heroje in junake, ko pa so mnoge matere ostale brez sina, žene brez moža, sestre brez brata, otrok brez očeta? Kako lahko mirno gleda, kako v državi, kjer izvaja agresijo, umirajo civilisti, ki nimajo prav nobene zveze s težnjami po osvajanju in oblasti? Kako hladen je človek, ki nad otroke pošlje bombna letala? Kako malo je v njem sočutja, ko umirajo ljudje brez razloga, ko njegovi ukazi dajo ostrostrelcem dovoljenje, da ubijejo preproste ljudi, ki iščejo hrano, humanitarno pomoč ali pa samo zaklonišča? Kako dopušča množične poboje?

Padajo vasi in mesta. Umirajo nedolžni civilisti. Vojaki so postali ljudje, ki niso še nikoli poprej držali orožja v rokah, to so ljudje, ki branijo domovino, svoje domove, svoje sorodnike in znance, ki so morda še živi in se skrivajo v kletah ali zakloniščih v porušenih stavbah, ki so neme, tragične priče nasilja ... Milijonske reke beguncev za sabo puščajo vse, kar jim je ljubo, in iščejo dom drugje.

Je človek, ki svetu grozi z jedrskim orožjem, človek, ki zaradi svojega ega povzroča kolaps evropskega gospodarstva, dobave energije, pomanjkanje hrane in ves ostali svet vodi na prag tretje svetovne vojne. Človek, ki se bo v zgodovino zapisal kot ruski predsednik, ki je načrtno zrežiral vojno v Evropi in postavil svojo državo v vlogo okupatorja in sovražnika. Ne zatiskam si oči glede zveze NATA v vsej zgodbi, političnih pritiskov, vloge Amerike in njenih teženj, a še vedno postavljam v ospredje brezmočne ljudi, ljudi, ki so žrtve brezumnosti enega človeka in skupine njegovih privržencev.

V zgodovini človeštva so bili in še vedno obstajajo veliki totalitarni sistemi. Še ne tako daleč nazaj so se rodili fašizem, stalinizem in nacizem. Sistemi, ki so pobili na milijone ljudi, sistemi, za katere so se generacije ljudi zaobljubile, da se kaj takega ne sme več ponoviti. Vladimir Putin se je že pred to vojno postavil v vrsto vseh najbolj znanih totalitarnih diktatorjev. Ne vidim razlike med njim in Mao Cetungom, Kim il-sungom, Stalinom, Hitlerjem, Mussolinijem, Francom, Ceausescujem, Hoxhem. In kot vsem diktatorjem je tudi Putinu pomembna oblast nad vsemi področji človeškega življenja.

Upam na trenutek, ko bodo njegove blodnje samo velika črna pika v zgodovini Ruske federacije. Ne bodo mu postavili spomenika. Ljudje, morda zdaj zaslepljeni, spregledajo. Vedno.

Ker vsak ima svoj trenutek, Takrat, ko se rodi in takrat, ko umre.

A spomini živijo.

Polona Strmec, prof.